

[Taanquist]

det mindste skridt, man kan tage imod det, som i dag alle er enige om er vort alvorligste sundhedsproblem.

Skulle jeg endelig kritisere forslaget, må det altså være, fordi det indeholder for lidt. Når forslagsstillerne i bemærkningerne skriver, at de ikke anser det for politisk muligt at komme igennem med et egentligt forslag til værn mod tobaksskader, er det forkert. Kun det radikale venstre stiller sig hindrende i vejen for, at vi i Danmark laver en egentlig lov til værn mod tobaksskader – i lighed med det, man har set i en række andre lande, som forslagsstillerne også henviser til i forslaget.

Jeg skal da heller ikke lægge skjul på, at det er en dyb skuffelse, at forslaget ikke på nogen måde lever op til de henstillinger, der er kommet fra WHO. Også i forhold til problemets størrelse må man sige at det radikale forslag er et meget lille skridt. I publikationen »Danskernes Sundhed« udgivet af indenrigsministeriet laver man det tankeeksperiment, at man, hvis hele befolkningen opførte med tobaksrygning, kunne reducere den samlede cancerdødelighed med ca. en tredjedel, herunder 80–90 pct. af lungekræfttilfældene, og dødeligheden af hjerteblodpropper ville skønmæssigt gå ned med 25 pct. Fra anden side ved vi, at ca. 9.000 danskere hvert år dør for tidligt på grund af tobaksrygning. Så der er al mulig grund til at foretage sig noget.

Men vil det radikale venstre så noget med dette forslag? Det kan man ikke vide, for det siger forslaget ikke rigtig noget om. Jo, punkt 1 og punkt 2 er gode nok, så dem har jeg ingen bemærkninger til; det er småt, men godt. Men hvor langt vil det radikale venstre gå i mærkningen af cigaretpakninger og kravet til tobaksreklamer? Man har ikke i beslutningsforslaget givet noget forslag til, hvordan det skal gøres.

Vi ønsker fra socialdemokratiets side en klar mærkning om, at disse produkter er kræftfremkaldende og på anden måde sundhedsfarlige, og en klar deklaration om, hvilke skadelige stoffer produkterne indeholder.

Men hvad sker der med det radikale venstre, når tobaksindustrien rejser sig i al sin magt og vælde? Ja, så falder det radikale venstre omkuld. Vi ved fra diskussionen om reklameforbud, at det så er de radikale, der er de første til at gå tobaksindustriens ærin-

de. Det er forkert, når det anføres i bemærkningerne, at det ikke er realistisk at indføre et egentligt reklameforbud. Det er realistisk, for andre lande har gjort det, og hvis det radikale venstre vil, er der flertal her i folketinget for det. Vi ved jo også, at kristeligt folkeparti går ind for et reklameforbud.

Bortset fra det vigtige argument, der ligger i det sundhedsskadelige, må det også mane til eftertanke, at der i USA bruges flere penge på reklamer for tobaksvarer end for alle andre produkter tilsammen, inklusive biler.

Men hvad mener forslagsstillerne så med etableringen af et tobaksskaderåd? Vil man virkelig være med til at oprette et tobaksskaderåd med nogen slagkraft og afsætte de nødvendige midler hertil på finansloven – for så er der også flertal for det her i folketinget – eller vil man lade sig besnakke af en indenrigsminister til blot at lade en enkelt medarbejder tage sig af denne sag i forbindelse med andre opgaver i indenrigsministeriet? Mener det radikale venstre noget med, at de passive rygere skal kunne forlade et job uden nogen form for sanktioner, og uden at det opfattes som samarbejdsvanskeligheder – med andre ord: uden at man mister sin dagpengeret – dersom man bevisligt ikke kan tåle tobaksrøg? Hvis jeg bebuder, at socialdemokratiet vil fremsætte et sådant forslag, må vi jo se, hvad der ligger bag det radikale venstres mange ord.

Men vi kan altså tilslutte os forslaget i dets helhed – mindst.

**Carl Martin Christensen (KF):**

Da det konservative folkepartis ordfører i denne sag, fru Lis Aaltonen, ikke kan være til stede, skal jeg fremkomme med nogle bemærkninger på hendes vegne.

Beslutningsforslaget bekræfter den stigende anerkendelse af de sundhedsmæssige problemer ved passiv rygning. Vi mener, det er meget positivt, at man nu er begyndt at tale om disse ting. Sidste år, da indenrigsministeriet i samarbejde med forebyggelsesrådet og en række private organisationer startede en kampagne om passiv rygning, var der ikke mange, der talte om problemet ved passiv rygning. De mange henvendelser til indenrigsministeriet i forbindelse med den oplysende indsats, som kampagnen om passiv rygning var, viser, at den har haft en klart